

Eric Wauters

Gelukkigst op de rug van een paard

1951 - 1999

Eric Wauters maakt geen deel uit van de elite die vanuit de wieg haast vanzelf op een jumpingpaard belandt. Integendeel. Als jongste van negen in een bescheiden gezin groeit hij op met de knip op de portemonnee. Een paard? Hij wil er zo graag een, maar daar heb je geld voor nodig. En dat hebben de Wautersen niet.

Niet dat vader Wauters dat heel erg vindt. Eric heeft het hem zo dikwijls horen zeggen.

'Ach jongen, geloof me, geld maakt niet gelukkig.'

De leuze van vader is niet die van zoonlief. Hij moet en hij zal ruiter worden en het lukt zowaar. Op z'n 21ste gaat hij al mee naar de Spelen van München.

Wauters blijkt niet alleen een steengoed jumpingruiter, hij is ook een geweldige doordrijver. Zo slaagt hij er in 1973 in het nodige geld op te hoesten voor Pomme d'Api, het paard van zijn dromen. Zijn carrière krijgt er een enorme boost door. Eric Wauters stoot binnen de kortste keren door naar de top van de jumpingwereld. En hij blijft daar. Gedurende meer dan twintig jaar.

De reden? Uiteraard door zijn prestaties. Wauters wint topwedstrijden, wordt drie keer Belgisch kampioen, behaalt ontelbare ereplaatsen en pakt brons met de Belgische ploeg op de Spelen van Montreal in 1976.

© Hippo Revues

In 1999 verschijnt Pomme d'Api, een boek over de carrière van Eric Wauters. '... het grootste geluk op aarde is te vinden op de rug van een paard...' laat hij in de inleiding optekenen.

© Dirk Caremans

Maar wat hem vooral uniek maakt, is zijn veelzijdigheid. Wauters is niet alleen een topruiter, hij organiseert ook wedstrijden in binnen- en buitenland, onderhandelt met sponsors, geeft advies aan eenieder die het vraagt, is spreekbuis en doorgeefluik van de ruiters, geeft commentaar op televisie...

Philippe Le Jeune, de huidige wereldkampioen jumping, was amper vijftien jaar toen hij in 1975 in de stallen van Eric Wauters ging werken.

En hij doet dat allemaal met de grootste vanzelfsprekendheid. Een rots die schijnbaar niet aan slijtage onderhevig is. Maar onder die uiterlijke flair schuilt een klein hartje. In 1999 slaat de rampspoed hard toe in zijn stallen en Wauters lijdt daar zichtbaar onder. Vooral de fysieke problemen van zijn nieuwe toppaard Obrahim – waarmee hij opnieuw de wereld wil veroveren – vallen hem zwaar. Zijn naasten zijn verbaasd over zijn neerslachtigheid, zo kennen ze Eric helemaal niet. Maar echt zorgen maken ze zich niet. De rots zou ook deze keer wel overeind blijven. Niet dus. Op 21 oktober 1999 neemt Eric Wauters totaal onverwacht afscheid van het leven. De jumpingwereld totaal verbijsterd achterlatend.

Sinds het overlijden van Eric Wauters is de kerstjumping van Mechelen omgedoopt tot 'Memorial Eric Wauters', een klassieker in de paardensport.

